

štění rozsudku L. banka obžalovaného financovala, a že za tím účelem kontrolovala bilanci a knihy obžalovaného. Stížnost je v právu, neboť, kdyby byly nabízené důkazy provedeny, byl by soud snad dospěl k jinému názoru o tom, kdy si obžalovaný uvědomil, že je insolventní, t. j. neschopen platiti, nanejvýš, an soud při posuzování neschopnosti obžalovaného platiti vycházel, co se jeho aktiv dotýče, z bilance jím ve vyrovnávacím řízení předložené, tedy z bilance likvidační, kde se uvádějí ceny podle toho, co by bylo lze docílití za stroje, zásoby atd. při likvidaci podniku, tedy zajisté ceny menší, nežli jsou ceny skutečné, se kterými obchodník při pravidelné bilanci počítá.

Čís. 4555.

Přechin nadřezování věřiteli podle § 485 tr. zák. náleží k deliktům, k jichž promlčení se nevyžaduje, by byla splněna podmínka § 531 b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1932, Zm II 211/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací ke zmateční stížnosti obžalovaného zrušil z moci a povinnosti úřední použitím § 290 tr. ř. rozsudek krupského soudu v Novém Jičíně ze dne 27. dubna 1932, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přechinem podle § 485 tr. zák., jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Vyřizuje zmateční stížnost přesvědčil se zrušovací soud, že bylo trestního zákona nesprávně použito v neprospěch obžalovaného a že je rozsudek v odsuzující části stížen zmatkem podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. potud, že se nalézací soud nezabýval otázkou promlčení souzeného přechinu, ačkoli výsledky průvodního řízení poukazovaly k beztrestnosti činu promlčením. Otázku tu jest zkoumati z moci úřední v každém období trestního řízení a nevadí, že se obžalovaný nehájil promlčením, ani, že rozsudek neobsahuje v tomto směru výslovný výrok (rozh. čís. 2198 sb. n. s.). Promlčení lhůta činí při přechinu § 485 tr. zák., stíhaném trestem tuhého vězení, jeden rok. Od doby spáchaného činu (23. července 1928) uplynula do dne, kdy byl proti obžalovanému proveden první stíhací úkon, totiž kdy byl obžalovaný pro souzený přechin vyslechnut a vzat tím do vyšetřování (4. února 1930) doba delší než promlčení lhůta. Co se týče dalších předpokladů promlčení, vytčených v § 531 a—c) tr. zák., nebylo především tvrzeno, že má obžalovaný ze svého činu užitek v rukou. Podmínka nahrazení škody podle rozsudkových zjištění věřitelům skutečně způsobené platí však podle výslovného doslovu § 531 b) tr. zák. jen, pokud to dopouští povaha trestního činu, tudíž jen pro delikty, při kterých lze se nadíti toho, že škoda bude nahrazena v promlčení lhůtě. Nejvyšší soud vyslovil v různých rozhodnutích, že k těmto deliktům nepatří přechin úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 2

tr. zák., protože vyvěrá z platební neschopnosti, a opačný názor vedl by k tomu, že by bylo pro úpadce promlčení zpravidla prakticky vyloučeno (rozh. čís. 2198, 2523 sb. n. s.; viz též Löffler v komentáři Bartsche-Polaka str. 550). Totéž musí však platit i pro skutkovou podstatu přečinu § 485 tr. zák., protože i povaha tohoto přečinu kotví v platební neschopnosti pachatelově, a přečin nadřizování věřiteli podle § 485 tr. zák. a přečin úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 2 tr. zák. v případě splácení dluhů se liší jen po stránce subjektivní, pokud ona skutková podstata vyžaduje úmysl, by byli jiní věřitelé poškozeni, tento delikt však jen nedbalost s týmž účinkem, kdežto společná jest oběma přečinům zásada, že nemá býti porušena stejnoměrnost uspokojení věřitelů v případě, že dlužník je neschopen platit ve smyslu řečených míst zákona. Proto tu ani zákon ani povaha věci nepřipouští, by použitím ustanovení § 531 b) tr. zák. bylo žádáno na pachateli, by nahradil škodu v promlčecí lhůtě, což by zpravidla předpokládalo, by uspokojil věřitele zase porušením zásady stejnoměrného uspokojení věřitelů ve smyslu předpisů o vyrovnacím neb úpadkovém řízení. Vyjíměčné okolnosti, jež by snad dovoľovaly obžalovanému, by nahradil, a to všem věřitelům stejnoměrně, škodu činem způsobenou z majetku k volné dispozici mu jsoucího, nebyly tvrzeny. Zda je splněna třetí podmínka (§ 531 c) tr. zák.), podle níž se vyžaduje, by se pachatel ve lhůtě promlčecí nedopustil soudně trestného činu, nelze zrušovacímu soudu rozhodnouti. Nestačí tu jen výpis z trestního rejstříku, nýbrž bude třeba, by bylo ještě jiným vhodným způsobem zjištěno, nespáchal-li obžalovaný v promlčecí době soudně trestný čin. Podle toho, co bylo uvedeno, nelze nejvyššímu jako zrušovacímu soudu ve věci samé rozhodnouti, zda jsou tu veškeré podmínky promlčení. Nezbylo proto, než pro zmatek rozsudku podle § 281 čís. 9 b) tr. ř., k němuž měl nalézací soud ve prospěch obžalovaného z moci úřední podle § 290 tr. ř. přihlídnouti, za předpokladů § 5 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 při neveřejné poradě uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4556.

Ustanovenie § 7 odst. I. zák. čl. XXIII:1913 má význam aj za platnosti tajného hlasovacieho práva. Netreba, aby pôsobenie na voliča malo skutočný výsledok; nevyžaduje sa, aby bolo vyhrožované ublížením alebo škodou, ktorú môže vyhrážajúci sám priamo spôsobiť; stačí už obava, že vyhrážajúca osoba môže podľa svojích pomerov vykonať vliv na iné osoby, aby uskutočnily zlo, ktorým sa vyhrožuje.

(Rozh. z 3. decembra 1932, Zm III 294/32.)

Oba s ú d y nižších stolíc uznaly obžalovaného P. S., nájomcu veľkostatku, vinným z přečinu podľa § 7 zák. čl. XXIII:1913, ktorý spáchal tým, že pred voľbami do obcí, pre ktoré komunistická strana vydala samostatnú kandidátku pod názvom: »Jednotná fronta robotníkov, maloroľníkov a maloživnostníkov«, hovoril pred obecným domom k viac ľuďom, medzi ktorými boli aj príslušníci strany komunisti-